కథా కౌముది

అంతర్మథనం మొలుగు కమలాకాంత్

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

'**అరేయ్ పృథ్వీ** ఎలా ఉన్నావ్? నేను రా.. నా రాతని పోల్చుకో. స్కాన్ చేసి మెయిల్ చేస్తున్నాను. నీకే గుర్తొస్తాను. ట్రై చెయ్యి బాగా. సర్లేగానీ మనం చదువుకున్న హైస్కూలు వైపు ఈమధ్యేమన్నా వెళ్ళావా? ఏమిచ్చి తీర్చుకోగలంరా ఆ స్కూలు ఋణాన్ని? ఇవ్వాళ నెలకి ఆరంకెలకి పైగా సంపాదిస్తున్నావంటే ఆ స్కూలు పెట్టిన భిక్షేకదరా పృథ్వీ. ఆలోచించు. ఆ స్కూలు వదిలి ముప్పై ఏళ్ళుదాటుతోంది. ఇంతవరకూ ఏమన్నా చేశావురా ఆ స్కూలు కోసం? మరో నలుగురిని కలుపుకుని ఏదన్నా చెయ్యరా, ఊరికి ఉపయోగపడేలా. అదేరా చివరకి మిగిలేది. ఈ ఆరంకెలూ అలా అయిపోతూనే ఉంటాయి. ఆగుతాయా చెప్పు?' - **రాజు.**

చెంప మీద ఛెళ్ళున కొట్టినట్లైంది పృథ్వీకి. అమెరికా, యు.కె వెళ్ళి లక్షలార్జించి అపార్ట్‌మెంట్లు కట్టించాడు అద్దెలు అనుభవిస్తున్నాడు. పాపభీతితో గుడికైతే ఏదో చేశాడుగానీ, తననింత వాణ్ణి చేసిన బడికి మాత్రం ఏనాడూ ఒక్కరూపాయి కూడా ఇవ్వలేదు. ఎవడీ రాజు? తన మెయిల్‌కి స్కాన్ చేసి ఉత్తరం పంపాడు. అదీ రిప్లై ఇవ్వడానికి వీల్లేని మెయిల్. నిజమే తన కర్తవ్యాన్ని గుర్తు చేశాడు. 'థాంక్యూ రాజూ' అనుకున్నాడు పృథ్వీ. అనుకుని మళ్ళీ రొటీన్‌లో పడిపోయాడు మెయిల్ సంగతే మర్చిపోయి.

మూడవరోజు ఇంకో మెయిల్ వచ్చింది.

'**చూశావా!** మనమింతేరా పృథ్వీ. ఆ క్షణానికి ఉద్విగ్నభరితమవుతాం. మరుక్షణంలో మర్చిపోయి రొటీన్లో పడిపోతాం. అంతెందుకు? మనం స్కూల్లో చదువుకునే రోజుల్లో వాణిశ్రీ అనే అమ్మాయి ఆకతాయిల వేధింపులకి తాళలేక ఆత్మహత్య చేసుకుంటే రెండురోజులు నానా హడావిడీ చేసి స్కూలు మూయించాం. దాంతో అయిపోయిందంతే. అసలా తరవాత, ఆ కేసేమైపోయిందో ఎవరికీ తెలియదు. మనం మళ్ళీ చదువుల్లో, ఆటల్లో పడిపోయాం. ముప్పైఏళ్ళ తర్వాత కూడా, ఈ నాటికీ ప్రతిరోజూ ఎన్నో వార్తలు వింటున్నాం - కంటున్నాం. ఆవేశంగా స్పందిస్తున్నాం. ఇంకో కొత్తవార్త రాగానే ఈ వార్త చప్పున చల్లారిపోతుంది. అసలు దాని సంగతే మర్చిపోతున్నాం. మరపు మనిషికి భగవంతుడిచ్చిన వరమే. కాదనను గానీ, మనం మరీ మన కనీస బాధ్యతలని కూడా 'కన్వీనియెంట్‌గా' మర్చిపోతున్నాం చూడూ - అది తప్పు. క్షంతవ్యం కాదు. ఇప్పుడు నువ్వు చేసేది అదే. మొన్నటి మెయిల్ చూశావు గదా! ఎంతో కొంత ఎమోషనల్‌గా ఫీలై ఉంటావాపూట. తెల్లారాక మామూలే. నీ పనులూ, నీ డబ్బూ, నీ సంపాదన, నీ సుఖం... అంతేనా?' - **రాజు**

ఈ రాజుగాడు చెప్పింది అక్షరాలా నిజం. మేము నైన్త్‌క్లాసులో ఉన్నప్పుడు వాణిశ్రీ అనే విద్యార్థిని ఆత్మహత్య ఓ సంచలనం. ఈ రాజుగాడెవడో అన్నీ భలే గుర్తుపెట్టుకుని రాస్తున్నాడే అసలప్పుడు నా రాతెలా ఉండేదో నాకే గుర్తులేదు. తన బాచ్‌మేట్స్‌లో వరదరాజు, నాగరాజు, జాన్‌రాజు, పోతురాజు గుర్తొచ్చారు. ప్చ్... ఎవ్వరెక్కడున్నారో కొంచెం కూడా తెలీదు. వాడు చెప్పినట్లు నిజంగానే నేను మరీ స్వార్థంగా ఆలోచిస్తున్నానా? అవునేమో!

రేపే పాత స్నేహితులు నలుగురికీ ఫోన్ చెయ్యాలి. నో... రేపనుకుంటే అవట్లేదు. మొన్నటిలాగా మర్చిపోతే, మళ్ళీ ఈ రాజుగాడు ఇంకో క్లాస్ తీసుకుంటాడు. ఎందుకొచ్చిన గొడవ? ఇప్పుడే చేద్దాం అనుకుని మిత్రులు మధుబాబు, రవిచంద్, రమణ, కేశవనారాయణలకి ఫోన్ చేశాడు. వచ్చే ఆదివారం హోటల్‌గ్రాండ్‌లో కలుద్దామనుకున్నారు.

ఈ రోజున సమాజంలో ఒక ఉన్నతమైన స్థానంలో ఉన్నాడు పృథ్వీ . ఒక సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీ పెట్టి అనేకమందికి ఉద్యోగాలిచ్చాడు. ఇందాక చెప్పిన తనకు అందుబాటులో ఉన్న మిత్రులు కూడా కాస్తో కూస్తో మంచి పొజిషన్లలోనే ఉన్నారు. అలాంటి వాళ్ళ నెంబర్లే ఉంటాయి పృథ్వీ దగ్గర సహజంగా.

శనివారం పొద్దున్నే ఇంకో మెయిల్.

'**పృథ్వీ** రేపే గదరా మీటింగ్ కేవలం మీ నలుగురే కాకుండా మన పాత మిత్రులు మరో ఐదారుగురిని వెతికి కనీసం డబల్ ఫిగర్లో - అంటే పదిమందికి తగ్గకుండా అదీ మన స్కూల్లోనే కలిస్తే బాగుంటుంది. లేకపోతే ఈ కలయిక కూడా హోటల్లో ఏంత్రా బుద్ధీ జ్ఞానం లేకుండా! ఆ స్కూల్లో కూర్చుంటేనే ఆ స్కూలు ప్రస్తుత పరిస్థితిని చూసి చలిస్తారు. ఏదన్నా చెయ్యాలన్న తపన కలిగి నిర్ణయం కూడా వెంటనే తీసుకుంటారు. అంతే తప్ప ఇక్కడ సిటీలోని స్టార్ హోటల్లో కూర్చుంటే మీ దృష్టంతా తిండీ, తాగుడు మీదే ఉండి, స్కూలుకేమన్నా చెయ్యాలన్న అసలు పాయింట్ బలహీనమైపోతుంది. హోటల్లో అంతకంటే గొప్పగా ఏం జరుగుతుంది చెప్పు.

ఎలాగూ నువ్వే ఇనీషియేటివ్ తీసుకున్నావు గాబట్టి, వెన్యూ కూడా నువ్వే మార్చు. మీ స్నేహితులందరూ పెద్దపెద్ద కార్లున్నవాళ్ళే గాబట్టి 50-60 కిలోమీటర్లు పెద్ద దూరమేం కాదు. మహా అయితే గంట ప్రయాణం. ఏమంటావ్? ఈ మీటింగ్‌కి కాదుగానీ, తరవాతి మీటింగ్‌కి నేనూ రావటానికి ప్రయత్నిస్తా' **- రాజు.**

ఈసారి రాజెవడన్నది వెదికే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు పృథ్వీ . అనవసరమని తెలుసు. అక్షరాలా రాజు చెప్పినట్లే చేశాడు. తన స్నేహితులందరికీ ఒక్కొక్కళ్ళు ఇంకో ఇద్దరు పాతమిత్రుల్ని తీసుకొచ్చే బాధ్యత అప్పజెప్పి, వెన్యూగా తమ పాత స్కూల్ ఆడిటోరియం - అదే ఓపెన్ ఎయిర్ స్టేజ్‌గా నిర్ణయించాడు. ఒకళ్ళిద్దరు 'అక్కడా' అని నసిగినా వాళ్ళకి సర్ది చెప్పాడు. ఇవ్వాళ సొసైటీలో పృథ్వీ ఉన్న స్థాయికి స్నేహితులని ఒప్పించటం అంత కష్టం కాలేదు.

ఆదివారం ఉదయం పదిగంటలకల్లా మిత్రులు దాదాపు డజను మందికి పైగా స్కూలు దగ్గర స్టేజ్ మీద చేరారు. స్కూల్‌కి ఏమి చెయ్యాలన్నది పోయి అసలీ రాజెవరన్నది ప్రధాన చర్చనీయాంశంగా మారిందక్కడ. పృథ్వీ అందర్నీ ఆరా తీశాడు. వాళ్ళెవ్వరూ కాదని తేలింది. రాజుకి థాంక్స్ చెబుతూ తీర్మానించి అక్కడికి వచ్చిన ప్రతి పూర్వ విద్యార్థి కనీసం లక్షరూపాయలు తగ్గకుండా శక్త్యానుసారం విరాళాలిచ్చి స్కూలుకి ఒక శాశ్వత భవనాన్ని నిర్మించి ఇవ్వాలని నిర్ణయించి, ఆ ఊళ్ళోనే ఉన్న హెడ్‌మాస్టారి ఇంటికి వెళ్ళి విషయం చెప్పారు. (అ)పూర్వ విద్యార్థుల వదాన్యతకి మహదానంద పడ్డ హెడ్‌మాస్టారు అందర్నీ రిపబ్లిక్ డేకి రమ్మని ఆహ్వానించారు.

పృథ్వీ కి ఆరోజెంతో ఆనందంగా ఉంది. జీవితంలో లక్షలు సంపాదించినప్పుడు కలగని ఆనందం ఉపయోగకరమైన కార్యానికి ఖర్చుపెట్టడంలో ఉంటుందని ఇవ్వాళ అర్థమైంది. తను స్కూలు నిర్మాణానికి మూడు లక్షలు విరాళంగా ఇవ్వాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. భార్య పద్మినికీ, కూతురు శ్రావ్యకీ ఆ విషయం చెబుతూ ఉంటే పృథ్వీ మొహం వెలిగిపోయింది. 'థాంక్యూ రాజూ!' అనుకున్నాడు.

రాత్రి పడుకోబోయే ముందు ఒక్కసారి మెయిల్ బాక్స్ ఓపెన్ చేస్తే రాజునుంచి మరో మెయిల్.

'**కంగ్రాచ్యులేషన్స్ పృథ్వీ.** అందరికంటే పెద్దమొత్తం ఇద్దామనుకున్నావ్ కదూ స్కూలు నిర్మాణానికి వెరీగుడ్ కానీ ఇక్కడొక చిన్నమాట. పాఠశాల అనేది అతి పవిత్రమైనది. నువ్వు దాని నిర్మాణానికి ఇచ్చే డబ్బు అపవిత్రమైనది కాకూడదు. అందుకని, నువ్వు నిజాయితీగా సంపాదించిందే దానికి ఖర్చుపెట్టు. నీ అవినీతి సొమ్ములో పాఠశాల భవనం కట్టిస్తే అది నీకూ మంచిదికాదు. అందులో చదివే పిల్లలకూ అంతకంటే మంచిదికాదు. నువ్వు మన మిత్రులందరికీ ఈ విషయం చెప్పు. పాఠశాల నిర్మాణానికి నిజాయితీగా సంపాదించిన సొమ్ము మాత్రమే విరాళంగా ఇవ్వమని. ఫోన్‌లో చెబితే లాభంలేదు. ఇంకో మూడురోజుల్లో జనవరి 26న మన స్కూల్ రిపబ్లిక్‌డే నాడు జెండా వందనం జరుగుతుంది. దానికెలాగూ హెడ్‌మాస్టారు మీ అందర్నీ పిలిచారు. అప్పుడు ఆ జెండాక్రింద మీటింగ్ పెట్టి చెప్పు. నేను చెప్పినదానికి నువ్వంగీకరిస్తే' - **రాజు.**

గొంతులో పచ్చివెలక్కాయ పడింది పృథ్వీకి. నిజాయితీతో కూడిన సంపాదన. తన సంపాదన చాలావరకు చట్టబద్ధమైనదేగానీ, అంత న్యాయబద్ధమైనదైతే కాదు అపార్ట్‌మెంట్ల మీద వచ్చే అద్దె నెలకి నాలుగైదు లక్షలుంటే బినామీ పేర్లు పెట్టి చివరికి యాభైవేలు కూడా చూపించాడతను. ఇలాంటివి ఎన్నో. తను మరొకరి క్రింద ఉద్యోగం చేసినప్పటి జీతంలో దాచిన సొమ్ముని మాత్రం తన కూతురు శ్రావ్య పేర నిజాయితీగా పన్నెండు లక్షలదాకా దాచాడు. మిగతాదంతా లెక్కలు సరిగ్గా లేనిదే. ఈ రాజెవడో తననే టార్గెట్ చేశాడే! కానీ, వాడి పాయింట్లేవీ తాను కాదనేట్లు లేవు. ఆత్మసాక్షికే తాను సమాధానం చెప్పుకోలేకపోతున్నాడంతే.

తన సమాధానం అవతలి వ్యక్తికి చేరదని తెలిసినా కసిగా రిప్లై పెట్టాడు.

'**రాజూ!** నువ్వు మరీ ఇబ్బంది పెట్టేస్తున్నావ్. మనసులో దూరి, నన్ను మానసిక సంఘర్షణకి గురి చేస్తున్నావ్. కానీ నీ మాటల్లోని నిజాయితీ నన్ను కట్టిపడేస్తోంది. చూద్దాం ఎవరు గెలుస్తారో.. నువ్వో? నేనో-' **పృథ్వీ.**

ఆ రోజు రిపబ్లిక్ డే - జనవరి 26. స్కూల్లో జెండా వందనానికి ముఖ్య అతిథిగా పూర్వ విద్యార్థుల సంఘ నాయకుడు పృథ్వీని పిలిచారు. ఆ స్కూలు ప్రాంగణంలో తమ చిన్నప్పటి 'బోలో స్వతంత్ర భారత్ కీ జై' 'మహాత్మా గాంధీకి జై!' అన్న నినాదాలు పృథ్వీ చెవుల్లో మార్మోగుతున్నాయి. జెండా వందనం అనంతరం మువ్వన్నెల పతాకం క్రింద ముచ్చటైన విద్యార్థులని అదీ తమ పాఠశాలకి ఒక భవనాన్ని నిర్మించి యిస్తున్న మహాదాతల నాయకుడిని కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా చూస్తూ మురిసిపోతున్న ఆ ముద్దుగారే చిన్నారులని ఉద్దేశించి ఒక్కటే మాట చెప్పాడు పృథ్వీ .

"పిల్లలూ! నేనూ, నా మిత్రులూ మా నిజాయితీతో కూడిన సంపాదనలోని సొమ్మునే విరాళంగా ఇచ్చి ఇక్కడ నూతన పాఠశాల భవనాన్ని నిర్మిస్తాం. నిజాయితీతో నిండిన భారతదేశమా వర్ధిల్లు.. నువ్వే గెలిచావు రాజూ" అంటూ ఆనందపారవశ్యంతో ఒళ్ళంతా వైబ్రేట్ అవుతుండగా క్షణకాలం స్పృహకోల్పోయాడు. మిగతా మిత్రులూ, ఉపాధ్యాయులు కంగారుపడి ముఖాన నీళ్ళు చల్లిన కాసేపటికి తేరుకున్నాడు. అందర్లోనూ రిలీఫ్. పూర్వ విద్యార్థుల వదాన్యతకి మెచ్చి గ్రామ పెద్దలు, స్కూలు సిబ్బంది అందరికీ భోజనాలు ఏర్పాటు చేశారు. భోజనాల అనంతరం పృథ్వీ మిత్రబృందం కిందటిసారి కంటే ఎక్కువగా ఇరవైమందితో సమావేశమైంది.

"నాలాంటివాడి దగ్గర, మీలో కొందరి దగ్గర పాపపు సొమ్ము ఉన్నమాట వాస్తవం. దాన్ని వేరే పుణ్యకార్యాలకు వినియోగిద్దాం. కానీ మన మిత్రుడు రాజు చెప్పినట్టు మన సంపాదనలో మన ఆత్మసాక్షిగా నిజాయితీతో కూడిన సొమ్ముతోనే ఈ స్కూలు భవనాన్ని నిర్మిద్దాం. ఏమంటారు?" పృథ్వీ అనడంతో కరతాళ ధ్వనులు మిన్నుముట్టాయి.

"ఇంతకీ ఆ రాజెక్కడ? తరవాతి సమావేశానికి వస్తానన్నాడుగా?" అడిగారెవరో.

"రాజూ! ఎక్కడున్నా లేచి ముందుకి రావాలి" అరిచాడు పృథ్వీ. ఎట్టి స్పందనా లేదు ఎవరినుంచీ.

"థాంక్యూ రాజూ!" ముక్తకంఠంతో అని ఇళ్ళకు చేరారు.

ఇంటికొచ్చిన పృథ్వీకి సాదర స్వాగతం పలికారు పద్మిని, శ్రావ్య.

"నాన్నా! ఇంతకీ ఆ రాజెవరు ? వచ్చారా ఇవాల్టి మీటింగ్‌కి?" అడిగింది శ్రావ్య.

"వచ్చాడమ్మా! వాడు రాకుండా మీటింగెలా జరుగుతుంది? ఒకే మనిషిలోని రెండు పార్శ్వాలమ్మా పృథ్వీ మరియు రాజు. నాలోని మంచి పార్శ్వమే ఆ రాజమ్మా. మీకు కనబడే నాన్న ఈ పృథ్వీ. మొత్తం కలిపే ఈ పృథ్వీ రాజమ్మా. నా అంతర్మధన ఫలితమమ్మా ఇదంతా."

"అవునా? అయితే ఆ మాట నువ్వే అందరికీ చెప్పెయ్యొచ్చుగా!"

"లేదమ్మా! కంటికి కనబడే ఈ పృథ్వీకి డబ్బున్నవాడిగా తప్ప మనిషిగా గుర్తింపులేదమ్మా. ఈ పృథ్వీ మంచిమాటలు చెబితే లోకం, నా స్నేహితులూ వినరమ్మా. అసలామాటకొస్తే నేనే విననమ్మా!. అందుకే నాలోని రెండో పార్శ్వం రాజుద్వారా ఈ సత్కార్యాన్ని ఆ భగవంతుడే చేయించాడు. మీ నాన్నని పృథ్వీ నించి రాజుగా మార్చాడమ్మా. ఇకనుంచి మీ నాన్న పేరు రాజు అమ్మా... రాజు" అంటూ రెండు వెచ్చటి కన్నీటిబొట్లు రాల్చాడు కూతుర్ని అక్కున చేర్చుకుని.

★★★

Click here to share your comments on this story